

Μ' ένα κράνος βαρύ 'στό κεφάλι
και μὲ πάλια σὲ χίρι θρασύ,
σὲ στρατόπεδα τρίγυα και πάλι,
βάβρα 'μπρός νὰ περάσῃ... τίς σὺ ;

Τοῦ πυρὸς ἀγριεύου τὸν ἄνδρα
κι' ἀπὸ 'πάνω Κορώνῃ χρυσή
ξεφωνίζει γιὰ 'μὲ σὰν γαλιάνδρα :
«βάρβα 'μπρός νὰ περάσῃ... τίς σὺ ;»

Ὁ Θεωρότος ὁ σεβνταλῆς κι' ὁ Περικλέτος κι' ὁ Φασουλῆς.

Φα. — Ἐγώμαι, Θεωράκη μου, μὰ μὴ τὸ ξίφος σὺρξῃ,
ἠγάμισαν τὰ μάτια σου καθὼς και τῆς γαριδας,
και τριχίς σὲ στρατόπεδα μονάχῃ σου ξιφῆρης
ἐν Αἴας Τελαμῶνις διώκων τοὺς Ἀτρείδας.

Περ. — Πίς μας, Κορδονορούμπικε, 'ψηλό κυπαρισσάκι,
τί τρίχει μὲ τοῦ Βασιλῆα τὸ νέο ραβδασάκι ;
ἢ τούτο τὸ μυστήριον μὴ εἰσῆς, ὦμιλει...

Φα. — Κάνμοναχὸς τοῦ τόστειλε, κἂν τούπα γὼ νὰ γράψῃ,
πρόχθις μὲς 'στὸ Παλάτι τοῦ μ' ἔπηρς μουσακφίση,
ἢ κανίνικας φραγκατὰς νὰ κόψῃ και νὰ ράψῃ
ἔμει τοῦ Θρόνου τὸ χρυσὸ, τοῦ Θρόνου τὸ ζαφεῖρι,
ἢ ἀδικίως μέσα 'στὴ Βουλῆ στραγγιλλίζου δλοένα,

ἢ ἀσπιερμένο των μαχλο κατήνητες κουρκουτι...
αὐτὴ γιὰ πόλεμο... και ποῦ τὰ λέν ; σ' ἔμινκ,
αὐτὴ γιὰ τὸν μαρκουτι.

Φα. — Πίς τα, καίμινε Θεωρῆ, 'στους νηστικους φουετῆρας...
ἢ βῆγῃς μαχαῖρας κι' ὁ Κόντης τῆς Κερκυρας.
Περ. — Μὴν τους ἀφίνης, Θεώδωρε... κοπάνῃ και πελέκα,
ἢ ἀφίνης ὀπίσω κι' ἔμπροστά, βέρτους κι' ἀπὸ τὰ πλάγῃς...
ἢ 'μπρός 'στὸν Θεώδωρο νὰ κἀνουν τὸν γχιουλέκα,

ἢ γίμισι τῶν Τσουσῶν τὰ πισινὰ μὲ σκάγῃς ;
Μὰ 'πίς μας φανερά,
λεγοντᾶρι μας κι' ἔλαρι,
θὰ κἀνης μὲ φορὰ
δοκ τὸ γράμμα γράφι ;

Θωδ. — Ἐγὼ τοὺς εἶπα 'στὴ Βουλῆ πῶς τὰ μισὰ θὰ κἀνω β'
και κἂτι παραπάνω.

Φα. — Ἀλλὰ γιὰτι δὲν 'φώναξῃς, Θεώδωρε μου μαριόλα,
πῶς θὰ τὰ κἀνης δια ;

Και σὺ, τοῦ Θρόνου σῦλι,
γράμμα 'στὸ Στίγμα σῦλιε,
και γράφῃ πῶς γιὰ τίτοιχα
πολίτων μαρκαφίτια
δὲν θέλεις πῆ νὰ σκάνης
και τίτοιχα δὲν κἀνης.

Πᾶρε κερὶ και βούλα,
κι' ὁ Θρόνος, Θεωδωρούλα,
τὰ λόγια σου θ' ἀκούση
χωρίς νὰ σοῦ θυμῶση,
και δεύτερο τσουμπουεῖ
πρὸς χάριν σου θὰ στῶση.

Περ. — Κι' ἂν δὲν μας κἀνης τίτοιχα, Κορδονοσειλεπῆ,
ποῖός εἶν' ἐκείνος ὁ σαχλὸς, ποῦ λόγο θὰ σοῦ 'πῆ ;

Μὴ μᾶς χολιᾶξῃς, γέρο πατίρα,
κι' ἐγὼ σοῦ λίγο πῶς θέλω 'ἡμέρα,
ποῦ κι' ἡ Κορώνῃ θὰ τὰ ξεχάσῃ...
εἶναι μὲ φούριμα και θὰ περάσῃ.

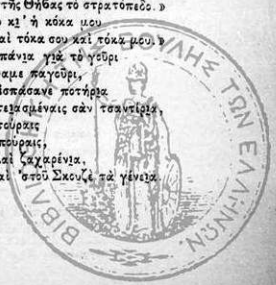
Θωδ. — Προχθίς ἔξερωνάναμε μὲ τὴν Κορῶν' ἀνταμα
κι' ἐκουθεντῆζαμε πολλὰ γιὰ τὸ σπουδαῖο γράμμα,
ἢ Κορωνάτος μοῦλεγε μὲς 'στου κρασιῦ τὴν νίκα :

«Βασιλικὴ μου τρικλιμε μὲ τὰ σαράντα φύλλα,
κι' ἂν ἡ Κορώνῃ σήμερα πολεμικὰ ποῦ γράφῃ
μὰ μὴ νομιζῃς πῶς θὰ φῆς και τὸ σικτιρ πιλάρι.

Ἐβίθα, Μεγαλόσταυρε κι' ἀφράτο λεβεντόπαιδο,
γιὰ σοῦ κι' ἀντάμωαις καλαῖς 'στῆς Θήβας τὸ στρατόπεδο.»

Μὰ τότε πλὴν ἄναψῃ γιὰ πόλεμο κι' ἡ κόκκ μου
και τούπα εγεγᾶ μου, Βασιλῆα, και τόκα σου και τόκα μου,
Και δός του κι' ἐπλημῶμεις σαμπάνια γιὰ τὸ γῆυρι
και μ' ἕνα στρατιωτικὸ τὴν 'πῖναμε παγούρι,
και πᾶτα κομματισθῶσαν κι' ἔσκασαν ποτήρια
και τούρταῖς ἄλθαν διακτικαῖς τριεσθῆναις σὰν τσακτιρία,

κι' ἔγαν γιὰ γορντιούρις
πιστολαῖς και κομποροφῃς,
σπαθᾶκι κι' ὄπλα Μάουζερ δλο και ζαχρηνία,
ποῦ κόλλησαν 'στῆς τριχίς μου και 'στου Σκουῖ τὰ γένεια.

Μας ήλθαν κι' ἄλλα φηγάτα
καὶ δίδου παραγεμιστοὶ
μὲ βόλβη καὶ μπροστινί,
κι' ἔξερρογλιόνοτα γι' αὐτὰ
τόσοι σκληρότεροι γνωστοὶ
καὶ λυσσακίμοι βροῦτοι.

Βογγούσαν στρουγάκις νηστικαῖς
μὲ βουρκομένο ματί,
καὶ δὴ μὲ μεγάλας μουσικαῖς
βραῦσαν 'στὸ Παλάτι.

« Ἀλλοῦ ἀνφάν ντί λα πατρί,
ἔξω σπαθί μου λιγερὸ,
καὶ τὸ κεφάλι σας γλαστρί
νὰ πίνουσι ὄρνιθες νερό. »

Φωσ. — Γράμμα ψηλό, πού ἴσησας 'στὰ σύννερα τὸ Στέμμα,
γράμμα γραμμένο μὲ θυμὸ, γράμμα γραμμένο μ' αἶμα,
γράμμα, πού κρύβεις μέσα σου φωτιὰ κι' ἀστροπέλιαι,
γράμμα, πού τώρα 'στὰ χερσὶ τὸ Κορδονάκι στίκει,
γράμμα 'ἀνοικτὸ καὶ φανερὸ χωρὶς κερὶ καὶ βούλα,
γράμμα, πού μέσα 'στὴ Βουλὴ γίναψε ἀνακουμπούλα,
γράμμα, πού μας ἰζούσανες κι' ὄυτε κανεὶς δὲν ξερίτ
ποῖ σ' εἶχε γραφίει χερί,
γράμμα, πού τὸν ἀνεύθυνον ὑπεύθυνον τὸν κανεὶς,
ἀλλ' εὐδ' αὐτὸς εὐθύνεται, μηδὲ κι' ὁ Διηγλιάνης,
γράμμα, πού ξαφνικὸς ντουσιεὶ σὰν ξαφνικὸ κανόνι
καὶ συμφωνεῖς ἀσύμφωνον καλὶ μὲ τὸ Κορδόνι,
γράμμα, πού γίνεις βάλσαμο 'στὰ μαῦρα βάσανά μας,
γράμμα, πού χαμογίλισαν τὰ στραβοκοίτουσινά μας,
γράμμα, πού τόσα εἰχίδια ἔσιχίσεις εἰρηνοφίλα,
γράμμα, πού καὶ τὴν γύμνασι μας σκαπταῖς μὲ σικυρόφυλλα,
πού σὲ τσαντρίχη προσκαλεῖς τὸ γίνος τὸ φερίσκο,
πού καὶ τὸ Στέμμα τοῦ γλεντιοῦ πηδᾷ παλληκαριστῶ,
καὶ βγαῖεις ἀσπροπρόσωπο 'στὸν κόμπο τὸ Ρωμαϊκὸ
σὰν νῆλειψε τὰ μούτρα του χερροῦτι σκακουλιστῶ,
γράμμα, πού λούζεις μερικὸς μὲ χιμῆρον ἰδρωτὸς
καὶ φέρνεις μὴν ὑπογραφή « Γ' ὄ ρ γ ο ς ὁ π ρ ὠ τ ο ς »,
γράμμα, πού σάλπιγγα κι' ἰγὼ Τυρρηνικὴ σημαῖω,
γράμμα, πού κάθε ὀκνηστὴς σφικτοκρατεῖ τὸν νοῦ του,
γράμμα 'στὴς Κυβερνήσεις τὸ φύλλο τυπωμένο
συμφωνῶν μὲ τὸ Σύνταγμα, μὲ κι' ἑναντίον τούτου,
γράμμα, κουράγιο τοῦ στρατοῦ καὶ κόπισημα τοῦ στόλου,
κι' ἑκαίνος ἵπου σ' ἔλαβε δὲν ἄπαντα καθόλου,
γράμμα χωρὶς ἀπάντησι, γράμμα χωρὶς ρουσερίτι,
ὅπου κι' ὁ στείλας κι' ὁ λαβὼν τὸ στρώνον 'στὸ ξεκρίτι,
γράμμα, πού πάλιν ἀργεῖν γιὰ τοὺς πολέμους κούρα,
γράμμα, πού κι' ὁ Θεόδωρος τὰ ἔρπει 'λίγο σκούρα,
καὶ τὴν ξαναφάρας ρουσκωνόνας σὰν δεινός
τοῦ Μπωναπέρτη τρικαντὸ καὶ τοῦ Μαμβρίνου κρένος,
γράμμα, πού κι' ὁ Θεόδωρος σὰν πρὶν δὲν χωρταῖει
κι' εἰς ἔκταν « Ἀ χ α μ β ὀ ν τ α μὲ μὲ καβδολικαίει.
Περ. — Γράμμα φρίσκο, γράμμα φινό,
τόπισσα καὶ δὲν τ' ἀφίω
μὰ τὸν νέο Κωνσταντῖνο.

Γράμμα τῶν γραμμάτων πρώτο,
κόκκινο σὰν τὸ κρότο,
νέο μπλάστρι καὶ τσιρότο.

Γράμμα, πότε ρεστάντ γιὰ πάντα,
πού θὰ ριζῆ; κάθε ραντα,

γράμμα, πού φωνάζουν ὄλοι
τῶνπολέμων εἰ δὲ μῆλο :

« Χαῖρε πλέον ἦτυχια καὶ παγκόσμιος εἰρήνη,
πᾶν τάσταϊ, πᾶν τὰ γέλοιχ,
ἔπικσε καὶ τὴν Κορῶνα τοῦ πελῖμου τὸ μπουρίνι
καὶ θὰ γίνη συρροῖλιχ. »

Θοῦ. — Λοιπὸν ὅπως βέρβαρος κι' αἰμοχαρῆς ἀγέλη,
κι' ἔν τρῖχου Πρίσιβις 'στὸν Σκουῖ σ' ἴμينا νὰ τοὺς στέλλη.
Ὁ Θεόδωρος τὰ μούτουσαν τῶν Πρεσβευτῶν θὰ σπάση,
ἐνθυμηθῆτε τοὺς καιροὺς Ρουμπρό καὶ Κουρτοπάση,
καὶ τότε σὰν καὶ σήμερα πηλάκις καὶ ψι ψι,
μὰ μ' ἕνα πόδι 'χόρψιχ ἀπάνω 'στὸ ταφί.
Δίχ' ἀπὸ τότε πέρασαν, δίκα μεγάλοι χρόνοι,
πού ρεῖται τὸ Κορδόνι,
καὶ δὴ κεφάλια δὲν θὰ 'βρῆ; 'στὸ κράτος ἀλλαγμαῖνα.
κι' ἔλλαξε μόνον ὁ καιρὸς τοὺς Πρεσβυτάς κι' ἴμينا.
Λοιπὸν ὅπως... μπουρτοῦ μὲ συνεπτερεὶς βρώμα,
θ' ἀνοιξω δὲ τὸ στόμα
κι' ἐκ πνεύματος θὰ πληρωθῆ πολυμικῆς μαρίας,
κι' ὑπὲρ τῆς Κρήτης θὰ σκιρτᾷ καὶ τῆς Μακεδονίας.
Τώρα τὸ σῆμα συγκλονεῖ Διηγλιμάτων φήμη,
τώρα Βιρβίρας γίνομαι καὶ Μπουρας καὶ Ζιρακάδας,
καὶ κριμαῖται 'στὰ χεῖλη μου προσφώνησι ἐτοίμη
πρὸς Ἀχαιοὺς, πρὸς Ἴωνας, πρὸς Ἑλλήνας Ἀρακάδας,
ὅπταν δὲ τὸ φετινὸ μαζ ἔλθῃ καρναβάλι
χρυσὰ Μακεδονιστικὰ κι' ὁ Θεόδωρος θὰ βάλῃ,
γιὰ νὰ μὲ πῆ κι' ὁ Βασιλεὺς
βασιτώντας σύμβολον ἑλθῆς :
εἰ μὲ τὰ Μακεδονιστικὰ
σ' εἶδα καὶ σ' ἔλιμπιστήκα. »

Φα. — Ἐγὼ σοῦ τόπα κι' ἔλλοτα, λιγὲν μὲ Σακκαράκα,
πὼς εἶναι μόνε φόρτα σου τὸ ψευτοπαταράκα,
ἔρ' ὃ δ' ἐκλήθησι, Μπάρμαμα μας, εἰς τοῦτο καὶ νὰ μείνη
καὶ μὴ ζητῆς εἰρηνικὸς μὲ τὸ στανεῖο νὰ γένῃς.
Τὰ τῆς εἰρήνης σχέδια φρακίλοσι τὰ κι' ἀφῆστα,
τὴν ἐρεθρίαν οὐνεὶ παίζων μ' ἀνακουρῶσι,
καὶ μὴ τὰ γένῃ κανεὶς ἀρήτης ἀξουραριστα,
μὰ κόρτα καὶ τὸ Φουσουλὶ νὰ μείνη μὲ τὸ μουσι.
Π. — Εἰς τὰματα, κηρηναῖο... πολέμου γράφω ὄραμα...
ζήτη τοῦ Μπωναπέρτη μας, μὰ ζήτη καὶ τὸ γράμμα.

Μὰ δίκη δυνατή, πού 'τέλειωσε κι' αὐτή.

Ἐκίρῃσαν οἱ Πράκτορες τὴν ἔκτακτον ἐκὴν
κι' ἡ μάμημας χολόσκασι γιὰ τὸ ματσαράλιχ.
Μὰ κι' ὁ Ρ ω μ η ὅ ς 'λυπῆθηκε γιὰ τὴν ἀδικημένη
κι' ὅπταν εἶδε τὰ στενά κι' ἡ Π α λ λ ῖ γ γ ε ν ε σ ῖ α,
δρα λεπτὰ λογάριε πὼς εἶχε νὰ λαβῆν
τὰ 'χάρσι 'στους Πράκτορας καὶ τὰκιν θυσία.

Καὶ καμπόσις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐκόκου Ἡμερολόγιον, τρανὸ μὲ 'στὰ τρανὸ,
πού σὰν καὶ τοῦτε δεύτερο δὲν βγαίνει πουθενά.
Φύλλον λαμπρὸν ἐδέχεται καλὸμου γυναικίου
μὲ τίτλον «Οικογένεια» τῆς Ἄνας Σερουῖου.
Τὸ Ἀνδρῶνον τὸ βαμμένο ποτὶ καὶ μὴν ἐλγνῆ,
νὰ στίκεται δὲν τρεῖς σπυρῖαι ἀπὸ σὺν περῆται.
Ἐξώτης Ἡρασκουροπούλου, τοῦ Ἄστεως κοντινῆ,
σπυρῖαι ἀπὸ γυρῆ καὶ τῆς μὲ ἀφίαι.
Μὰ γὰρ τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ἄγγλιας εἰς τὸ ψέμα;
ἰκεθὶ δὲν ἔχω τόσο δὲ πᾶν 'στὸ φύλλο τίλλο.